U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Městský soud v Brně,** se sídlem Polní 39, Brno, proti usnesení žalovaného ze dne 6. 12. 2016, č. j. 16 C 199/2015 - 81, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2017, č. j. 30 A 29/2017 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 24. 4. 2017 se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá zrušení shora označeného usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Napadeným usnesením byla odmítnuta stěžovatelova žaloba z důvodu, že směřovala proti rozhodnutí soudu v občanském soudním řízení. Krajský soud zejména konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí nelze v režimu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumat. Krajský soud uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že stěžovatel skutečně zamýšlel podat proti „rozhodnutí žalovaného“ správní žalobu. Soudu je rovněž z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel je dostatečně právně na výši k tomu, aby dokázal své návrhy na zahájení soudních řízení správně označit a adresovat. Soudy ve správním soudnictví nejsou nadány pravomocí k přezkumu soudních rozhodnutí vydaných v občanském soudním řízení. Nedostatek soudní pravomoci je přitom neodstranitelnou podmínkou řízení o žalobě, v jejímž důsledku je třeba návrh na zahájení řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že nebyly splněny podmínky řízení pro vydání napadeného usnesení, v „tajném soudě“ jednal nezákonný úředník, stěžovatel neměl příležitost vyjádřit se k podjatosti členů příslušného senátu krajského soudu, stejně jako že krajský soud nebyl k vydání napadeného usnesení příslušný. K tomu stěžovatel dále uvedl, v řízení před krajským soudem došlo k záměně účastníka řízení a žalované věci, též že

napadeným usnesením byl nesprávně poučen o možnosti podat opravný prostředek, neboť proti napadenému usnesení nelze podat kasační stížnost, nýbrž toliko odvolání.

Konečně pak stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o nařízení jednání a sdělil, že kasační stížnost odůvodní nejpozději ve lhůtě do 2. 12. 2018, což zdůvodnil velkým množstvím soudní korespondence a čerpáním dovolené.

Kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a to z dále uvedených důvodů.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014, 2 As 351/2016 a desítky či již stovky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby" proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně bezúspěšné návrhy" ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami", čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh", v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, „*z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.*" Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: „*z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu*".

V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu" proti soudnímu rozhodnutí, přesněji proti rozhodnutí soudu v občanském soudním řízení. Rozhodnutím žalovaného byly odmítnuty stěžovatelovy námitky proti rozhodnutí asistenta soudce ze dne 30. 9. 2016, č. j. 16 C 199/2015 – 77, kterým byl stěžovatel vyzván k odstranění vad žaloby pro zmatečnost, jež směřovala proti usnesení krajského soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 18 Co 352/2015 – 68. Usnesením krajského soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 18 Co 352/2015 – 68, bylo rozhodnuto o odvolání stěžovatele proti usnesení žalovaného ze dne 3. 9. 2015, č. j. 16 C 199/2015 – 61, tak, že výroky I. a III. byly potvrzeny, a výrok II. o postoupení stěžovatelova návrhu ze dne 28. 8. 2015 Ústavnímu soudu, byl tímto usnesením zrušen. Stěžovatel se svým návrhem ze dne 28. 8. 2015 u žalovaného domáhal určení, že mu bylo v řízeních vedených u

Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 87/2016 a sp. zn. 2 As 136/2015, upřeno právo na soudní a jinou právní ochranu.

V rekapitulaci procesní geneze nynější věci by jistě bylo lze pokračovat zejména popisem předmětu a průběhu řízení vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 87/2016 a sp. zn. 2 As 136/2015, následně i popisem předchozích řízení u krajského soudu, avšak již z výše uvedeného je zcela očividné, že i nynější řízení je výsledkem bezhlavého a obstrukčního řetězení řízení o všelikých stěžovatelových podáních, které postrádá hlubšího smyslu a dává najevo stěžovatelův absolutní nedostatek jakékoli reflexe. Nejvyšší správní soud proto i nyní konstatuje, že stěžovatel svou kasační stížností pouze zneužívá práva na soudní ochranu.

Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojímání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu